

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. III. De cupiditate Religiosorum tepidorum ad habendum superflua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT III.

De Cupiditate Religiosorum tepidorum ad habendum superflua &c.

Q 1. Quid de paupertate amanda, cupiditate calcanda perfectione amanda. S. Columbanus in Regula sua docuerit c. 4.

R. Utilissimam hanc & fertilissimam doctrinam pro vitæ speculo dat lc. dicens. *Monachis, quibus pro Christo mundus crucifixus est, & ipsi mundo, cupiditas calcanda est: nimirum cum non solum superflua eos habere damnabile est, sed etiam velle: quorum non census, sed voluntas queritur: qui relinquentes omnia, & Christum Dominum cum timoris cruce quotidiani sequentes, in calis habent thesauros. Idcirco dum in calis multum sunt habituri, parvo & extremo necessitatis censu in terris debent esse contenti: scientes lepram esse cupiditatem Monachis, imitatoribus filiorum Prophetarum, ac discipulorum Christi proditionem, atque perditionem, Apostolorum quoque dubiis sectatoribus mortem. Sequitur:*

Ideo ergo nuditas & facultatum contemptus prima perfectio est Monachorum: secunda verò purgatio vitiorum: tertia perfectissima Dei continuata dilectio, ac divinatorum jugis amor, qui terrenorum succedit oblivioni.

Quæ cum ita sint, paucis nobis opus est, juxta verbum Domini, aut etiam UNO; pauca namque sunt necessaria vera, sine quibus non transigitur,

N 5

ant

aut etiam UNO quasi cibo, juxta literam. &c. h. i.
 S. Gertrudis triennio ante mortem resignavit Abbatissæ Prælaturam, ut possit eò meliùs se ad mortem disponere: quam dum expectaret desiderabunda, velo & cilicio corpus tegens mori voluit, dicens: *Religiosa persona nec in vita, nec in morte quidquam superflui habere debet.*

Q. 2. An non saltem unum nummum, vel obolum liceat habere Monacho.

R. 1. Monachorum priscorum ratum adagium erat hoc, nec fallax: *Monachus habens obulum, non valet obolo; Ein Mönch / der hat einres Hellsers werth / der ist nicht einen Heller werth.*

R. 2. S. Fruentiosus in sua Regula c. 4. *Quòd si Monachus vel unum nummum alicubi malè abrenuntians reliquit, statim eum foras repelli mandamus; quia non eum in Apostolorum numero, sed Anania & Saphira sequacem videmus. Sciatis eum non posse in Monasterio in mensuram venire Monachi, neque ad paupertatem descendere Christi, neque humilitatem acquirere, neque obediens esse, neque ibidem perpetuò perdurare: sed cum aliqua occasio pro aliquo à suo Abbate Monasterii distringendi, aut emendandi accesserit, continuo in superbiam surgit, & acedia spiritu inflatus, Monasterium fugiens derelinquit.* h. i.

R. 3. Idem S. Fruentiosus in Regula c. 18. arguens tepidos Monachos, repetentes facultatulas suas, & canum instat ad vomitum redeuntes, inquit: *Non sunt ipsi discipuli Christi: & non in Ecclesia sunt requirendi, sed in membris Antichristi inveniendi sunt: non sunt accola bonæ re promissionis.*

nis, nec veri Israelite, sed de longinquo advena profelisti; sed neque Fratribus fideles, neque in pugna inventi sunt fortes. Tales olim in Deuter. c. 20. Dominum cognoscimus detestatum fuisse, & in bello ne pergerent, prohibuisse. Si quis, inquit, corde pavidus est, non egrediatur ad bellum: vadat, & revertatur ad Domum suam; ne pavere faciat corda fratrum suorum, sicut & ipse timore perterritus est. De talibus in evangelio veritas ait Matth. 19. Quàm difficile est, qui pecunias habent, intrare in regnum cælorum. h. i.

R. 4. S. Pachomius in Regula sua §. 81. Nemo in domo & in cellula sua habeat præter ea, quæ in communi Monasterii lege præcepta sunt, non paucos nummos, non &c.

Q. 3. Quid de Monacho habente plura vestimenta, quàm egeat.

R. de illo S. Ferreolus in Regula sua c. 14. hæc statuit. Vestimenta supersufficientia Monachus non requirat: qui non amplius quàm quod ad quotidianum usum Abbas necessarium viderit, consequatur, dicente Domino ad discipulos Luc. 7. neque duas tunicas habeatis: quas duas tunicas intelligere debemus non numero NB. si propter hiemem necessaria esse videntur, sed supra usum, si reservata fuerint, computari: super ergò si quid fuerit, reputabitur alienum; dum, quidquid possessor avarus includit, magis utitur arca quàm Dominus. &c. Et c. 7. Nullius in congregatione murmur seu detractio, (quod familiarissimum habent Monachi) contra Abbatem, aut quemlibet alium de Fratribus audiatur; ne ira Dei, quæ sæpe ob hanc culpam

culpam

culpam miserabilem populum condemnavit, in perditionem similiter murmurantium turba excitetur. h. i.

Q. 4. Quid de sollicita nummorum coactione Monialibus inhibuerit B. *Alfredus* in Regula c. 66.

Resp. quòd sequentia. *Nescias te esse in hoc mundo, quæ ad illos, qui in calis sunt, & Deo vivunt, tuum a no rem transtulisti. Ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum. Matth. 6. Noli cum argenteis simulacris vili marsupio tuum includere animum, qui numquam cum nummorum pondere potuit transvolare ad calum. Putate quotidie morituram, & de crastino non cogitabis. Non te futuri temporis sterilitas terreat; non futura famis timor tuam mentem dejiciat; sed ex ipso tota fiducia tua pendeat, qui aves pascit, & lilia vestit. Ipse sit horreum tuum, ipse Apotheca, ipse marsupium, ipse divitiæ tuæ; ipse solus sit tibi omnia in omnibus &c. h. i.*

Q. 5. Quid de occulta acceptione, Monialibus inhibitum,

R. 1. S. *Cesarius* in Regula §. 28. hæc decernit. *Ante omnia coram Deo, & Angelis ejus obtestor, ut nulla de sororibus vinum occultè aut emat, aut undecumque transmissum accipiat: sed si transmissum fuerit, præsentè Abbatissa vel Præposita, posticaria accipiant, & Canavaria tradant &c. h. i.*

R. 2. S. *Aurelianus* Episc. in Regula §. 3. hæc decernit. *Nihil occulti accipiatis; sed si quis propinquus aut amicus aliquid in vestimento aut in auro, vel aliud quodcumque dederit aut transmiserit;*

forit; in potestate sit Abbatissa: Et si illi, cui transmittitur, necesse fuerit, tribuatur: si verò illa nihil indiget, in commune redactum, cui est necessarium, tribuatur. h. i.

CAPUT IV.

De proprio eliminando, quod dicitur meum, tuum, &c.

NOta. Religiosus professus est incapax proprii, id est, cujuscumque rei externæ tamquam propriæ possidendæ, utpote in quam nullum jus justitiæ habere potest. Attamen ex parte malitiosi affectus potest sibi rem aliquam ita adjudicare, assumere, de eaque disponere, ac si jus justitiæ in illam haberet: hocque gravissimum peccatum est in Religioso, contra S. paupertatis votum, si gravitas materiæ patiatur. Hancque proprietatem omnium Ordinum SS. Fundatores ut pestem summè detestati sunt, & à suis Monasteriis proscribere studiosissimè semper adnixi. Hæc proprietas si consummata sit, punitur gravi pœna à S. Concil. Trid. singulorumque Ordinum constitutionibus, scil. biennali privatione utriusque vocis; & si quis post mortem pecuniam secum malitiosè habuisse, vel abscondisse deprehensus fuerit, privatur à SS. Canon. ecclesiastica sepultura &c.

Q. 1. Quàm grave peccatum sit, si Religiosus sibi aliquid arroget ut proprium, vel ut peculiarē.

R. 1. Ex